

Anders-Lennarts korrespondens

Han vaknade blött. Hans skyddsgran hade inte kunnat stå emot nattens höstregn. Han var trött. Trött på regn, kyla & vandring. Men han steg upp ändå. Han skulle ha en lyxfrukost denna morgon. Han tyckte han var värd det. Nybakt bröd som fortfarande var varmt. Starkt kaffe. Nypressad jos. Nymjölkad mjölk. Ny continental frukost helt enkelt. Han satt ock filosoferade. Plötsligt hade frukosten blivit brunch. Morgon hade blivit middag. Höstvädret hade blivit sensommarväder. Inte anade han en av historiens märkligaste tankar då, ingen av hjärncellerna hade ännu snörat den lila kängan, köpt den sedvanliga blåbärsbageln eller ens vaknat upp ur den goa hypnosen. Senare förstod han att strax efter var då de stämplade in. Nu var han bara en blöt vandrare med en kliande nyfikenhet i den stickade koftan.

Han tog sin rygsäck ock mötte staden med ett leende på läpparna ock ett glatt hjärta. Han styrde sina små steg mot nordvästnord ock försökte få en lift mot en ny stad i ett nytt land. Då ingen behagade stanna la han sig vid vägrenen, som även den lagt sig i diket, ock slumrade till. Skymningen föll som av en rak höger, ock Anders-Lennart gjorde ett nytt försök efter det att han sagt Tack ock Hej till vägrenen. Han hade inte mer än hunnit upp till vägen förrän han snubblade över en liten deprimerad subfluga. Anders-Lennart bad genast subflugan om förlåtelse för sin klumpighet, vilket varken imponerade eller gladde den lilla. Troligen skulle en helt vanlig pressbyrå inneha alla ingredienser som behövdes för att ge flugan ett rikt liv, men Anders-Lennart hade inte sett någon.

Vad Anders-Lennart däremot sett var den mörkgula bilen, av okänd modell, som stannat. Han lämnade subflugan åt sitt öde ock äntrade bilens passagerarsäte. Bilens förare, som oxå var den ende i bilen, hette Askar. Askar var en bredaxlad ostbåge som normalt frilansade som livvakt åt förrymda prinsessor. Detta var inte ett normalt tillfälle. Askar skulle nu hälsa på en gammal vän. Vännen var en svartfotad huggräka med det långa, komplicerade ock anrika namnet Xu McDeath.

Anders-Lennart tyckte om ostbågen. Det var inte ofta saker & ting var konstiga på ett så underligt sätt. Det fick honom nästan att känna sig normal. Han fick dessutom en stark känsla av att det sprang en synnerligen obstinat tanke bakom Askars glättiga ock uppslupna fasad.

En tanke med fysik, var den tanke som slog Anders-Lennart vid denna tanke på en hurtig tanke. Men längre än så hann han inte för de stannade vid en mack för att tanka tanken full så att de kom fram till Xu på beräknad tid.

Anders-Lennart passade på att ta ett skutt in i pressbyrån bredvid. Han ville bjussa Askar på nestor ost ock sig själv på givmildhetens läckra eftersmak. Häpenhet! Var det inte den lilla subflugan som så hämningslöst stegade loss på lakritsfisken. Anders-Lennart tyckte det var en gnutta obalanserat.

Upplevelsen var ungefär densamma som den gång Anders-Lennart besökte Flätstammen, på deras årliga Flätfest. Den fest då alla stammedlemmar flätar ihop sina långa tjocka hårstrån med varandra. Därefter utbryter den stora flätdansen. En stor klunga ihopsvetsade av en enda megafläta rör sig som en våg över den stora öppna platsen mitt i byn, medan alla för full hals sjunger "Ingen hårömmer bor det här..."

Två snabba tut från den mörkgula bilen fick Anders-Lennart att ta tre raska steg ut genom dörren, samtidigt som tröskeln gav oanade konsekvenser genom att ingå som incitament för en lång kedja av brutala händelser, även smärtröskeln spelade en avgörande roll.

Han gjorde en dubbel volt i luften innan han obarmhärtigt landade rakt på subflugans blottade rygg. Anders-Lennart landade mjukt. Subflugan behövde denna gång inte prestera något deprimerat utskällningstal. Den var mer frimärke än subfluga. Depressionen hade dock överlevt. Den hade på något finurligt sätt hoppat ur subflugan ock tagit sig en ny boning i Anders-Lennart precis i själva frimärkstillverkningsögonblicket. Askar som sett både frimärken, död ock frankerade subflugor innan tyckte det var dax att åka. Inte fundera på om numera frimärks-subflugor skulle begravas eller inte.

Han tutade igen ock nickade igenkännande åt den brutala situationen. Anders-Lennart kände sig ovanligt tung, ungefär som när man svält en betongbagel. Han ville bara sova men bestämde sig för att se lite söt ut. I förlängningen hoppades han att ingen notis skulle tas angående hans överraskande flyktinsats.

Xu McDeath var en ståtlig räka i ljusrosa, precis som vanliga räkor, men hans små, små fötter var mattsvarta. Han hade oxå, till skillnad från vanliga räkor, enorma huggtänder som Anders-Lennart definitivt inte ville veta hur de kändes att få i ryggen.

Dessvärre brydde sig inte Xu om vad andra inte ville veta ock speciellt inte så läckra, tillika om saftiga, ostronknäckarbaggar som Anders-Lennart hade, i ett svagt ögonblick, övertalats att bli. Han brydde sig inte heller om vad andra visste, som exempelvis Anders-Lennarts numera gedigna kunskaper i ämnet smärta. Däremot var Anders-Lennart fullt övertygad om att han inte tyckte Xu skulle bry sig alls.

Vilket Xu faktiskt inte alls gjorde. Detta p g a den utskrift han försökte få ur sin dator. Skrivaren var dock av en helt annan mening. Den slukade papper efter papper, varefter den lät lite konstigt ock började sedan frenetiskt hosta samtidigt som pappersdamm fyllde rummet. Ur skrivare kom sedan en liten ynkelig ock smal remsa där det med små sarkastiska bokstäver stod Host! Host! ungefär 734,683 gånger. Dessa tankar störde, inte bara hans empatiska förmåga, utan även synkroniseringen käft kontra vänster benrörelse. Det hela mynnade ut i att Xu nästan delade Anders-Lennart mitt itu, som dock genom ett under räddades av ett plötsligt infall hos Askar. Askar var trött på att stå ock loska i gapet på den törstiga hunden så det föll honom in att falla handlöst ock spontant precis framför ett par mattsvarta fötter.

Som tur var för Askar var det ett par andra fötter än de som Xu just använde för att sparka med. Men det var tillräckligt irriterande för Xu att någon vågade sig in under hans viftande sparkfötter för att han skulle tappa koncentrationen som i sin tur räddade Anders-Lennart från att bli 2 halva Anders-Lennartar. En tredje effekt detta infall av Askar hade var att skrivaren satte miniremsan i skrivhuvudet. Under några få gurglande sekunder trodde skrivaren att den skulle förlora huvudet för alltid. Men sen lyckades den bli kvitt remsan ock bestämde sig efter denna nära-tippen-upplevelse för att det nog inte var en skrivares uppgift att reta sin ägare, ock

började därför att fungera på just det sätt som en skrivare är avsedd att fungera - skriva det den blir kommenderad att skriva. Detta, i sin tur, medförde att Xu genast blev på bättre humör ock bjöd Askar ock Anders-Lennart på var sin stor kopp med en mörk, stark ock nästan helt lättrinnande vätska som i vissa delar av den 2:a världen kallas caffè solo, vilket drabbade personligheter inte hade något emot alls.

FikaRast.

© VårDagJämningen anno 1998 by Mr Z &